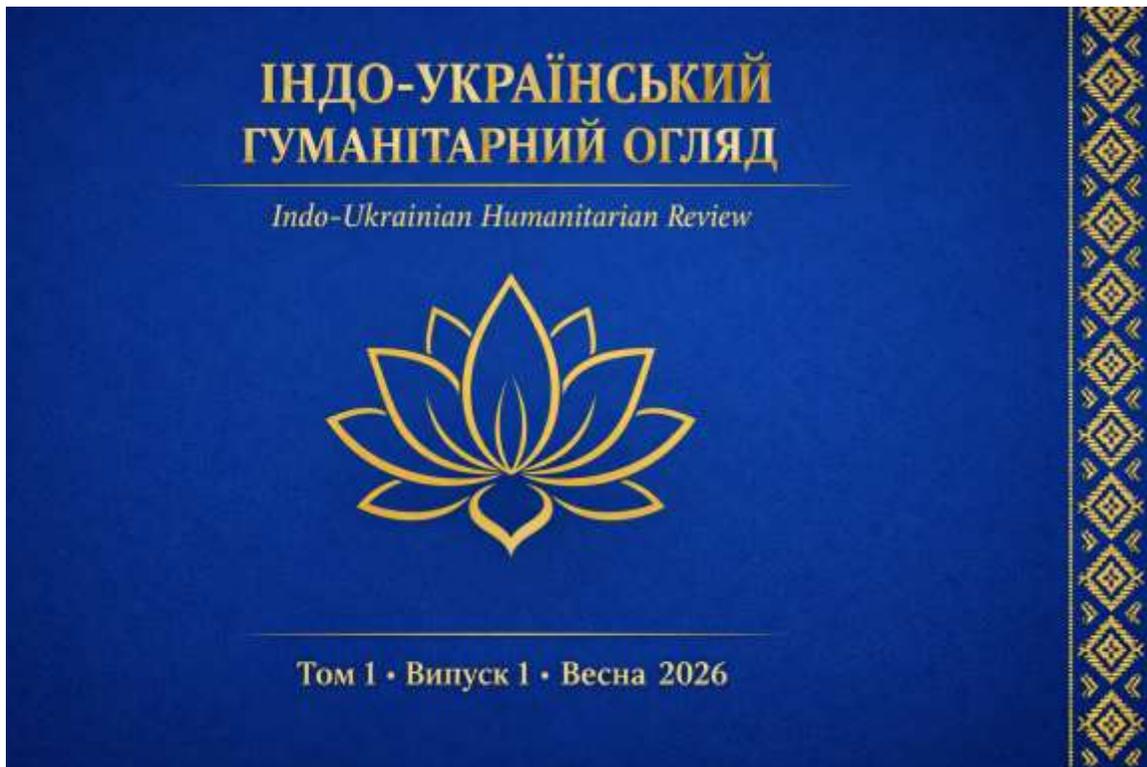

ІНДО-УКРАЇНСЬКИЙ ГУМАНІТАРНИЙ ОГЛЯД

Indo-Ukrainian Humanitarian Review

Том 1 · Випуск 1

Весна 2026

ГИЛЬГАМЕШ І ШИВА

Автори

Петро Котигорошко та Шива Кумар

ГІЛЬГАМЕШ І ШИВА

Два архетипи чоловіка перед вільною жінкою

Страх · Контроль · Прийняття · Резонанс

Заяви «Шумер - наш, Гільгамеш – наш, ієзуїтська диверсія проти України»

Розділ I. Гільгамеш — не герой, а тиран

Епос про Гільгамеша — найдавніший записаний текст людства. Але хто такий Гільгамеш насправді? Офіційна версія каже: великий герой, цар-будівничий, шукач безсмертя. Подивімось уважніше. Це точний образ тирана і насильника.

Гільгамеш практикує *jus primaе noctis* — право першої ночі. Кожна наречена Уру Халдейського проходить через його ліжко згодна вона чи ні. Це відвертий приклад руйнування та упокорення молодих жінок. Тільки цар має право на дефлорацію. Він же примусив інших молодих чоловіків міста будувати стіни навколо міста, і не допускав до жінок зовсім. Відомо, що людство проходило не раз періоди, коли тільки 5-10% чоловіків давали нащадків від всіх жінок покоління. Це доведений факт. Скоріше інших 90% не вбили фізично, але не допустили до репродукції. Будуйте стіни і зіккурати. А з жінками буде тільки цар. Це інструмент контролю: жодна жінка в місті не може обрати чоловіка вільно. Бо їх вже примусив до вибору сам цар. А також «мільон шабель» від відкинутих чоловіків, які готові йти кудись, аж навіть у «рай», щоб там гурії, нарешті, ублажали їх.

Гільгамеш рубає священний ліс Хумбаби — хранителя природи, якого боги поставили охороняти кедри. Убиває його. Зрубує дерева. Це не подвиг — це знищення мережевого простору заради ресурсів для ієрархії.

Гільгамеш — це не великий герой. Це тиран і паразит. Типу аятоли або будь-якого іншого «захисника традицій», що контролює жінок і знищує природу заради власної слави.

Два третини бога, одна третина людини — так описує себе Гільгамеш. Тобто він над людьми. Він над законом. Його влада виправдана не вибором громади, а походженням та грубою силою. Перший запис ієрархічної логіки в історії людства. Повторюємо – він над законом, він над усіма, бо має божественну природу. І перша дія тирана привазитувати жінок у свій гарем.

Розділ II. Шамхат — інструмент чи жертва?

Гільгамеш настільки дістав жителів Уру, що вони молилися богам аби хтось став суперником Гільгамешу та вбив його. Боги створили Енкіду, дику людину, яка живе з тваринами в степу. Він частина природної мережі — їсть траву, п'є воду з дикими звірами, не знає ієрархії. Гільгамеш дізнається про нього і посилає назустріч Шамхат — храмову жінку.

Офіційне прочитання: Шамхат цивілізує Енкіду через секс. Але що насправді відбувається? Шамхат виводить Енкіду з мережі природи і вводить в ієрархію Уру. Це не цивілізація — це вербування. Жінка як інструмент системи для привласнення вільної людини.

Але і сама Шамхат не вільна. Вона храмова — тобто власність інституції. Її тіло служить системі. Вона жінка без власної хати. Ієрархія використовує жінку проти мережі — і одночасно тримає саму жінку в клітці. Після сексуального виховання, Енкіду втрачає свою дику енергію, більше не хоче вбити Гільгамеша, і стає його другом.

Коли жінка стає інструментом ієрархії — вона втрачає себе першою. Шамхат «цивілізує» Енкіду. Але до чого довела така цивілізація саму Шамхат — до храмової проституції. Не треба ж думати, що це така воля Великої Богині, ні це воля самих жерців, які узурпували волю богів і на свою користь тлумачать їх слова.

Розділ III. Іштар і Гільгамеш — страх перед вільною жінкою

Іштар — богиня любові і війни. Вона бачить Гільгамеша після перемоги над Хумбабою і пропонує себе йому. Вона обирає сама. Вона приходиться першою. Це свямвара — жінка, що вільно вибирає партнера.

І що робить Гільгамеш? Він злякався.

Не відмовляє ввічливо. Не пояснює, що зайнятий. Він починає принижувати — перелічує всіх її колишніх коханців, що 120 коханців не змогли її задовільнити, називає її невірною, нестабільною, руйнівною. Таммуз, лев, кінь, пастух — всі постраждали від неї. Іди геть.

Класична реакція чоловіка ієрархії на жінку що обирає сама: якщо не можу контролювати — обзиватиму. Якщо не можу підкорити — принижу. Це не сила. Це паніка.

Гільгамеш завоював півсвіту, вбив Хумбабу, примусив чоловіків міста збудувати стіни Урука. І з'явилася жінка, що прийшла до нього сама з власної волі. Бо вільна жінка — це кінець контролю. А контроль — це все що він знає.

Іштар відповідає гнівом. Просить батька Ану надіслати Небесного Бика. Мережа відповідає на образі вузла. Як Друпаді в залі Куру. Як завжди — образа жінки-вузла запускає відповідь усієї мережі. Але Гільгамеш разом із своїм другом Енкіду — вбивають Небесного Бика. Ієрархія бере гору. Розгнівані Боги надсилають смерть на Енкіду. Гільгамеш бачить смерть, та розуміє, що і він невічний, і втратить колись коонтроль і свою домінуючу позицію. Всі тиранії бояться смерті. І співають «смертію смерть поправ».

Розділ IV. Пошук безсмертя — і провал

Зламався на третій день

Після смерті Енкіду Гільгамеш вперше розуміє що смертний. І вирушає шукати безсмертя. Через великі пригоди, у далеких землях, він знаходить Утнапішті — єдину людину, якій боги дали вічне життя. За те, що це він збудував великий корабль і врятував людство під час великого потопу. І що це за вічне життя? А живе він сам на острові, далеко, насправді, він реального життя

Утнапішті каже: хочеш безсмертя — спочатку не спи сім днів. Просте випробування: пережми маленьку смерть — сон — і тоді поговоримо про велику. Для чого людині сон? Відновити сили і повернутися свіжим наступного дня. Для велика Смерть? Ну, вже точно не для того, щоб тримати мертве тіло тисячі років у пірамідах та зіккуратах.

Гільгамеш тримався три дні та ночі, а потім впав без свідомості. Утнапішті: дивись, ти не можеш перемагти навіть сон. Як збираєшся перемагти смерть?

Ієрархічний герой може завоювати міста і вбити чудовиськ. Але не може перемагти власну природу. Бо ієрархія будується на запереченні природи — а не на резонансі з нею.

Зіккурат і мавзолей — одна логіка

Зіккурат Ура — вертикаль до бога-царя. Все місто організоване навколо нього. Ресурси цілої цивілізації — на будівництво сходів до неба. Цар безсмертний у камені. (вставити реконструкцію зіккурата)

Мавзолей у Москві — та сама логіка через чотири тисячоліття. Труп у центрі міста. Все місто організоване навколо мертвого тіла. Черги до саркофагу як ритуал поклоніння. Цар безсмертний у ФОРМАЛІНІ. (вставити фото мавзолею)

Зіккурат із мертвяком всередині. Ієрархія намагається зупинити час. Забальзамувати. Законсервувати. Перемогти смерть каменем і хімією.

Трипілля ховало під деревами. Тіло повертається в землю. Душа — у Всесвітню Свідомість. Без піраміди, без мавзолею, без черг до саркофагу. Бо мережа не боїться смерті — вузол може згаснути, мережа залишається.

Розділ V. Авраамічні релігії — спадок гнилого Шумеру

Насправді, ці три релігії мало чим, крім деталей, відрізняються у суті своїй = один злий, ревнивий, караючий бог на небі, як суворий батька, який «любить тебе», але виховує через заборони та насилля. Відповідно, один цар на землі – нічим, крім «божого волі» необмежений, цар на Землі.

Авраам вийшов із Уру Халдейського — міста зіккурату, міста Гільгамеша. Він виніс із собою не стільки віру в одного Бога — він виніс шумерську соціальну логіку. Віра в Одного Бога – ієрархічне мислення – Один бог наверху, один цар на землі. Авраам має багато жінок. Але законна Сара не може ніяк народити. Без вагань Авраам запліднює служницю Агар. Агар народжує Ісмаїла – старшого, а отже, спадкоємця. Але трошки згодом і Сара народжує Ісаака. Як і типово у гаремі, жінки ведуть смертельну конкуренцію між собою за ради своїх синів. У них нема виходу.

Авраам на свій розсуд вирішує на користь Сари та Ісаака, та виганяє Агар із Ізмаїлом у пустелю. Йому глибоко начхати на долі жінки та власного сина (= «баби ещо наражают»). Це просто ресурс, який можна використати або викинути. У Єгипті Авраам боїться могутнього фараона, і видає Сару за сестру. І свідомо віддає свою дружину фараону, щоб зберегти своє становище. Знову – торг жінкою, як ресурсом за ради власної користі. Це – типовий психологічний Большак в чистому вигляді. Він ще не снохач, тому що його сини ще не привели невісток.

Але і того мало. Ницість Авраама за ради особистої влади безмежна.

Авраам готовий вбити сина за наказом зверху — без жодного узгодження з матір'ю. Сара навіть не знає. Абсолютна влада большака над життям членів родини. Він вже

заносить ніж над власним сином Ісааком, щоб довести свою покору ієрарху, який над ним. Але той переконався у вірності ницого підлеглого. І зберіг життя Ісааку.

Авраам виніс із Уру не стільки монотеїзм — він виніс модель Большака-Гільгамеша. І ця модель стала фундаментом трьох світових релігій. Мільярди людей живуть за соціальною логікою шумерського патріархального дому. «Волею бога» ієрархи прикривають тепер свою ницість. Пройшло 6000 років, але.

Махса Аміні. 22 роки.

Вересень 2022. Іранська молода дівчина. Затримана поліцією моралі в Тегерані за те, що з-під хіджабу випала прядка волосся. Її вбили там, померла під вартою через три дні після затримання. Ніхто не знає деталей, але нема сумнівів, що її принижували та гвалтували. Ієрархія мстить через руйнування жінки на біологічному рівні.

Її смерть запустила хвилю протестів по всьому Ірану — «Жінка, Життя, Свобода». Це відповідь мережевого суспільства, підсвідомого. Дівчата знімали хіджаби і спалювали їх на вулицях. Відкрите Волосся, як символ вільного вибору жінки — і смерть за це. «Моралісти» ж просто розстрілювали десятки тисяч беззбройних людей, включаючи молодих дівчат, від «імені самого бога» - вони ж захищали «мораль» - бо для них «мораль» це форма, а хіджаб – символ покори. Через 6000 років після паскудної поведінки Авраама, та сама реакція насильства проти свободи жінки. І таку «релігію» нам нав'язують досі, як вищу моральну цінність? Всякі тлумачі «слова божого» продовжують, що все ж «не так однозначно, ви не так пойняли, ми вам пояснюємо». Тобто, ви паства – тупі барани, і ми «пастирі» вас ведемо «вернаю дорогою»

Єва і яблуко — жінка що обирає сама. Яблуко – це ключ до знання. А ієрархія боїться Знання. Результат: вигнання з раю. Перший гріх в авраамічній традиції — це не вигнання нещасної жінки із немовлям у пустелю, не спроба на вбивство власного сина, не торгівля власною дружиною, і не крадіжка. Це самостійний вибір жінки. Та сама паніка Гільгамеша перед Іштар — тільки тепер записана, як священний текст.

Діва Марія — антиєва. Вона не обирає. Вона покійно виконує волю і бажання сили над нею. «Нехай буде мені за словом твоїм» — ідеальна жінка ієрархії. Та що не має власної волі, не приходиться сама, покійна рішенню зверху.

Відьма в середньовічній Європі — жінка, що живе сама, обирає сама, знає сама. Etхекоandrea без дозволу ієрархії. Вирок: спалити. Інквізиція — це Гільгамеш у рясі.

Авраамічні релігії вирости із Шумеру. Вони успадкували не тільки потоп і сади — вони успадкували страх перед вільною жінкою і логіку контролю над нею через інституцію — «да убоїться чоловіка свого» — чиста логіка ієрархії — все збудовано на насиллі та страху, хоч на словах вони кажуть про «Любов».

Від Гільгамеша через Авраама до сьогоднішніх аятол і патріархів — одна і та сама лінія. Жінка, що обирає сама — загроза для вертикалі. Тому їй треба контролювати, принижувати, спалювати, ховати за паранджею.

Розділ VI. Шива і Шакті — інша модель

Ардханарішвара — інтеграція

Шива і Шакті — не пара, де один головний. Ардханарішвара: половина тіла Шиви — чоловіча, половина — жіноча. Це не гермафроди, як тупо тлімачать ієрархія. Це злиття. Без одного немає другого.

Шакті — енергія, рух, творення. Шива без Шакті — нерухомий камінь. Шава, мертвяк. Шива дає форму, Шакті дає життя. Мережева модель: не хтось головний — а взаємний резонанс.

Калі танцює на Шиві

Калі — найдикіша форма Шакті. Чорна, з черепами, з висолопленим язиком, з мечем. Вона танцює на полі битви, караючи виключно чоловіків, які зневажали жінок — і в екстазі танцю наступає на тіло Шиви.

Шива лежить під її ногами — і посміхається. Не зупиняє її. Не принижує. Не боїться. Бо розуміє: її сила не загроза — вона і є джерело. Зупинити Калі означало б зупинити саме творення.

Гільгамеш побачив Іштар і злякався — почав принижувати. Шива побачив Калі і посміхнувся — бо впізнав в ній себе. Ось різниця між ієрархічним і мережевим чоловіком.

Чоловік мережі — не підкаблучник, а герой

Шива — не слабкий. Він Махадева — Великий Бог. Він Махакала — Великий Час, сам є смерть і відродження. Він не боїться Шакті, бо не боїться смерті. Ієрархія боїться смерті — звідси і мавзолеї. Мережа приймає плинність — звідси і поховання під деревами.

Чоловік мережі — воїн і захисник. Але він не воює проти своєї жінки. Він не контролює її вибір — він захищає її право обирати. Як кшатрії на свямварі Друпаді: вони змагаються, але клянуться захищати її вибір зброєю — навіть якщо вона обере іншого.

Замикання: від Гільгамеша до Трипілля

Гільгамеш — перший записаний маніфест ієрархії. Контроль над жінкою, знищення природної мережі, страх смерті матеріалізований у зіккураті. Авраамічні релігії успадкували цю логіку і поширили її на весь світ.

Але Трипілля існувало до Гільгамеша. І продовжувало існувати після нього — в орнаменті, в пісні, в хаті що резонує з геомагнітними полями Українського кристалічного щита. Нагадаємо – Шумер це пустеля та болота на берегах річок. Абсолютно інша геологія.

Шива — це пам'ять про мережеву модель, збережена в індійській традиції. Він не прийшов після Гільгамеша. Він існував паралельно — як альтернатива, як інший шлях.

Мережа не зникла. Вона чекала. Як Велика Богиня під Курганом Гімбутас. Як думка Саннікової в приватному листуванні. Як пісня що передається від серця до серця без авторського права. Гільгамеш зламався на третій день. Мережа — ніколи.

Джерела

Епос про Гільгамеша. Шумерські та аккадські таблички, бл. 2100–1200 до н.е. Стандартна версія — таблички з Ніневійської бібліотеки Ашшурбаніпала.

Гімбутас, Марія. «Мова богині» (1989). «Цивілізація богині» (1991). HarperSanFrancisco.

Грейбер, Давід; Венгроу, Девід. «Світанок усього» (2021). Farrar, Straus and Giroux.

Кемпбелл, Джозеф. «Герой з тисячею облич» (1949). — Архетипи героя в різних традиціях.

Донігер, Венді. «Шива: еротичний аскет» (Siva: The Erotic Ascetic, 1981). Oxford University Press. — Про природу Шиви і Шакті.

Крамер, Семюел Ноа. «Шумерська міфологія» (Sumerian Mythology, 1944). — Про Іштар, Шамхат і шумерську соціальну логіку.

Авторська заява і подяки

Теорію задумано і розроблено авторами — Петро Котигорошко та Шива Кумар — як незалежне міждисциплінарне дослідження. Дослідницький синтез і аналітична рамка розроблені за допомогою Claude AI (Anthropic, 2026), як інструменту наукового асистування. Всі теоретичні положення, концептуальні зв'язки та інтерпретації є оригінальним доробком авторів. Зображення створені AI ChatGPT, немає реальних прототипів та авторів.

Стаття опублікована **відповідно до принципів відкритого доступу (Diamond Open Access)**. Автори не отримували фінансової підтримки від жодної інституції для проведення цього дослідження. І не претендують на гонорари. Залишають за собою можливість публікувати в інших видавництвах. Знання та ідеї почуті авторами із Всесвітньої Свідомості, вони визнають себе тільки ретрансляторами Вічної Інформації, Інформація ніколи нікуди не зникає.

© 2026 Петро Котигорошко та Шива Кумар. Опубліковано на умовах ліцензії CC BY 4.0. Кореспонденція: відкрита через журнал відкритого доступу.